

HỒI 42

MÔN NỢ MÀU

M

ày kiếm cau lại, Thượng Chí nói:

- Quả không sai!

Vẻ mặt Nam Cái thoáng đổi sắc, vẫn trán nhăn nhéo co rút lại, biểu lộ một sự nghĩ ngợi lung lăm, rồi trầm trầm cất tiếng:

- Tiểu đệ chính là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma?

- Đúng vậy ạ, việc ấy có gì trở ngại chẳng? Thừa ca ca!

Khẽ thở dài, Nam Cái nói:

- Ma Trung Chi Ma thâm hiểm, độc ác vô cùng, xem mạng người như cỏ rác, bọn vô lâm đồng đại bị hại vô số kể...

Thượng Chí không cần để ý đến lời ấy, mỉm cười cắt ngang:

- Lão ca ca vì vậy mà buồn thay cho tiểu đệ à?

Nam Cái nhìn sững Thượng Chí rồi đột nhiên nói:

- Tiểu đệ! Người thay đổi quá nhiều!

- Sao lại thay đổi?

- Câu nói của tiểu đệ khiến ca ca nghĩ thế!

Thượng Chí cười nói:

- Không thể được, tiểu đệ vẫn là Hoàng Thượng Chí chẳng có gì làm thay đổi tiểu đệ được. Chỉ có lòng ca ca vì đau buồn mà nghĩ thế thôi, điều ấy làm tiểu đệ cảm xúc vô cùng.

Nam Cái thần thờ, một lát sau đột nhiên hỏi:

- Tiểu đệ. Nếu bây giờ lão ăn mày này xin tiểu đệ nói về hành tung của lệnh sư, thì người nghĩ sao?

- Tiểu đệ sẽ nói!

Cười thân ái, Nam Cái hỏi:

- Lệnh sư hiện giờ ẩn nơi nào?

- Gia sư đã qua đời rồi!
- Sao? Tiểu đệ bảo lệnh sư đã chết rồi à?
- Thưa phải!

Gương mặt Nam Cái biến đổi không ngừng, lão đang suy nghĩ dữ dội, tình huynh đệ của lão và đứa em nhỏ này khiến lão khó mở miệng.

Sau phút suy tư, Nam Cái cắn răng buông tiếng thở dài, nói giọng buồn buồn:

- Lão ăn mày tưởng lời truyền thất thiệt, ai ngờ lại đúng tiểu đệ à, người thù của lệnh sư Ma Trung Chi Ma rất nhiều, mà nay người đã chết đi...

- Nợ của ân sư đương nhiên tiểu đệ môn đồ của người thì phải gánh vác!

Toàn thân Nam Cái rung động mạnh, lão bối rối vô cùng, nhưng vẫn gằn giọng nói:

- Tiểu đệ và lão ăn mày này đã kết tình bằng hữu, đó cũng do cơ trời! Bây giờ ta hãy dẹp lại tất cả những chuyện oán cừu lại, lão ca và tiểu đệ kịp đời gót đến Linh Quan Miếu nhậu một bữa cho thật say...

Như chợt hiểu, Thượng Chí điềm đạm cười:

- Lão ca ca nói lần uống rượu này, có ý nghĩa rất trọng đại phải không?

- Phải?

Thượng Chí cười lạnh lùng:

- Có phải chẳng chúng ta sẽ nâng cốc tuyệt tình tử?

Sắc mặt Nam Cái nhợt nhạt, cười thâm nảo hỏi:

- Sao tiểu đệ lại nói thế?

Thượng Chí mặt rần rần, nén cảm xúc, cười lạnh lùng, nói:

- Lão ca ca đã biết cả rồi mà còn cố ý hỏi! Gia sư năm xưa đã gây một cuộc thảm sát với Cái Bang nay lão ca ca là trưởng lão, còn tiểu đệ là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma, không lý ca ca lại nở xuống tay hạ độc thủ tiểu đệ à? Vì lý do đó, lão ca ca muốn cắt đứt tình giao kết ngày xưa, nên mới cố ép tiểu đệ ở lại hầu rượu và có thể sau vài chung rượu chúng ta sẽ hóa ra hai kẻ thù địch. Như thế tiệc rượu này không đáng nhận cái tên Tuyệt Tình Tử sao?

Nam Cái khẽ gật đầu, hai dòng lệ ứa ra khoeo mắt, ngập ngừng rồi chảy dài xuống đôi má nhăn nheo, cắn cổ...

Thượng Chí tuy cố nén nhưng vẫn không dần được, chàng thở dài, bùi ngùi:

- Lão ca ca quả là người quang minh lỗi lạc!

Nam Cái ghen ngào nói:

- Tiểu đệ à, đáng lẽ lão ca ca chờ xong tiệc rượu rồi sẽ nói cho tiểu đệ rõ, ai ngờ tiểu đệ lại biết, nói toạc cả ra. Lão ca áy náy vô cùng. Nhưng bây giờ chúng ta vẫn là bạn, một giờ sau mới là hai kẻ tử thù. Tiểu đệ cũng biết lão ca hiện nhậm chức Trưởng lão Cái Bang. Nếu không lo việc rửa thù, thì cá nhân lão ca cũng cảm thấy khó chịu rồi, hơn nữa còn miệng lưỡi nào nói với sư tổ và mặt mũi nào nhìn lớp đệ tử, bọn hậu bối sẽ nghĩ sao về lão ca, nên...

Đã nắm được lý do đầy đủ về vụ huyết án này, Thượng Chí không cần lo nghĩ nhiều về vấn đề ấy nữa. Chính trong cuốn sổ nhật ký Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục của ân sư, đã hội đủ các yếu tố cần thiết và chính xác về hành động quang minh chính đại của người rồi.

Thế nên Thượng Chí hỏi qua chuyện khác:

- Thưa lão ca, tai mắt của Cái Bang bao trùm cả giang hồ, vậy đối với hành tung của Huyết Sợ giả đã tìm được tin tức nào chăng?

Nam Cái cũng không muốn nhắc đến chuyện oán cừu làm gì nữa, liền thở dài đáp:

- Tiểu đệ nhắc ta mới nhớ, nhưng câu chuyện đó hoàn toàn mù tịt, không nắm được chút manh mối nào về hành động bí mật của lão ta cả!

- Theo lão ca, có phải y là đời thứ hai của Quỷ Bảo Chủ Nhân không?

Ngần ngừ một lát, Nam Cái hỏi ngược lại:

- Tiểu đệ chắc đã có bằng cứ gì rồi, mới hỏi thế?

- Theo tiểu đệ thì võ công của chân, giả Huyết Sợ rất giống nhau, tuy hỏa hầu có khác nhưng đó không thành vấn đề. Hơn nữa nếu lấy công mà xét nhất định Bảo Chủ không chịu thua ai, thế tại sao lão ta lại để người khác mạo danh mình làm chuyện phi nghĩa?

- Tiểu đệ nói cũng có lý, nhưng công lực của Huyết Sợ giả hiện tại trên giang hồ sợ không tìm được đối thủ, trừ tiểu đệ và lão ăn mày này ra trong võ lâm chưa ai biết được bí mật đó. Vì thế việc chân, giả Huyết Sợ vẫn còn nằm trong nghi án. Ta chưa nên kết luận vội!

Nhớ lại lão Huyết Sợ giả suýt chết dưới chưởng của mình trong trường hợp hiểm có ấy chỉ còn một tí nữa là chàng truy ra vụ án này rồi, nào ngờ mẹ chàng Thái Hằng Nga

Vương Thúy Anh xuất hiện cứu lão ta... Nghĩ đến đây lòng Thượng Chí thất lại, không biết chàng buồn vì mẹ, hay vì để cừu nhân tẩu thoát?

Nam Cái than thở:

- Vô lâm mới lặn sóng gió được mười mấy năm, tưởng thân già này đã yên, bây giờ lại vướng vào vòng khủng bố, bể máu tanh lại nổi lên sùng sục... Hay đã báo hiệu sắp đến ngày tận thế của bọn giang hồ rồi chăng?

Mắt Thượng Chí bỗng lóe lên tia sáng kỳ lạ, chàng trầm giọng:

- Sự bí mật của chân giả Huyết Sợ, tiểu đệ nhất định đưa ra ánh sáng một ngày gần đây!

Nam Cái trầm nghĩ:

- Thượng Chí, quả người phi thường, liệu trong vụ này e khó sống mà thực hiện hoài bão!

Nghĩ thế lòng Nam Cái đau khôn tả, lão vội nói an ủi:

- Tiểu đệ có thể hành động như thế được. Thôi bây giờ ta đi kéo rượu lại nguội mát ngon!

- Được! Mời lão ca dẫn đường.

Nói xong liền bèn gót theo Nam Cái. Chỉ chớp mắt cả hai đã lọt hẳn vào vòng núi liên hoàn, Nam Cái trở vào đám cây rậm trước mặt, nói với Thượng Chí:

- Chúng ta tới đây!

Bỏ đường cái lớn, hai người dùng thuật phi hành len lỏi vào rừng cây tiến về hướng lùm cây rậm.

Nét mặt Nam Cái trông rất bình thản, nhưng lòng lão lúc ấy rối như tơ vò, nhớ lại khi gặp Thượng Chí trong vườn đào, đôi bên tâm đồng ý hợp, tuy tuổi tác quá chênh lệch, nhưng tình huynh đệ gắn bó khôn rời, lão xử với Thượng Chí vừa là tình thương của một người cha vừa của một người tri kỷ. Nhưng ai đoán được chữ ngờ, tiểu đệ của lão lại là truyền nhân của kẻ cựu thù, một đại ma đầu thét tiếng sát giới giang hồ.

Vụ huyết án bốn mươi năm trước do lão ma đầu này gây cho Cái Bang, làm mấy mươi người bị thiệt mạng, kể cả vị Đà Chủ nữa. Nhưng sau lão ma lại mất tích, món nợ máu của Cái Bang vẫn phong kín.

Bây giờ lão ma đầu Ma Trung Chi Ma đã chết, món huyết cừu lại chụp lên đầu Hoàng Thượng Chí, đứa em mà lão hằng yêu mến...

Nam Cái biết công lực của Thượng Chí đã làm chấn động võ lâm, trong vụ này nếu chàng cố chống lại...

Nghĩ thế Nam Cái không khỏi rùng mình.

Lão biết nếu Thượng Chí cố ý chống lại thì nhất định một trận huyết lệ lại tuôn trào còn khủng khiếp hơn cả vụ huyết hận mà trước sư phụ chàng đã gây nên. Nhưng biết làm sao, khi mà cả Cái Bang đều coi tiểu đệ lão là kẻ thù không đội chung trời...

Hoàn cảnh quá éo le, lão không dám nghĩ tới cái hậu quả của cuộc báo cừu thù này.

Trong khi ấy Thượng Chí vẫn đứng đưng, tâm hồn có vẻ thư thái lạ thường.

Tòa cổ miếu đã hiện ra trước mắt, rêu phong, đổ nát, nét hoang dã đóng dày trên lối kiến trúc cổ xưa.

Tám biển trước miếu đã mục, không còn giữ được hình dáng cũ, những mảnh gỗ bị một đục loang lổ, trộn với màu bụi cát, màu thời gian, thành một màu vàng dơ bẩn. Ba chữ Linh Quan Miếu cũng bị năm tháng ăn mòn quá nửa.

Thượng Chí lạnh lùng không thèm để ý đến sự tàn phá của thời gian, còn Nam Cái khê liếc chàng, lão khâm phục sự can cường của tiểu đệ khôn xiết.

Hai người vừa đến miếu đã thấy một trung niên Cái Bang đứng đấy, gã bước ra mấy bước quì gối lạy Nam Cái mấy bận, rồi nói:

- Đệ tử là Giang Ninh phân đà, Thu Thành đà chủ xin kính cẩn mời trưởng lão pháp gia.

Nam Cái đưa tay phát mấy cái, nói:

- Ta miễn lễ cho Thu đà chủ, sao? Tiệc rượu đã xong chưa!

Thu Thành đứng dậy, bước sang một bên, cung kính nói:

- Thưa, đã xong rồi!

- Được! Thôi đi!

Ba người lanh lẹ tiến vào miếu, qua hai lầu sân miếu thì vào chính điện.

Đám đệ tử Cái Bang cung kính sắp thành hai hàng dài chào Nam Cái. Riêng Thượng Chí, chàng thấy họ nhìn mình có vẻ hằn học, kinh ngạc, không khí kinh địch căng thẳng, Thượng Chí vẫn lạnh lùng, mắt sáng như sao lạnh lạnh nhìn mọi người, bọn đệ tử Cái Bang tuy đông nhưng cũng ghê người trước ánh mắt sắc sảo kia.

Chiếc bàn lớn được đặt giữa tòa chánh điện, hơn chục cái đĩa được sắp quanh bầu rượu to tướng còn phong kín, những mảnh đất còn đóng trên bầu rượu chứng tỏ nó mới được đào lên khỏi đất.

Cấp bậc của Nam Cái rất lớn, nhưng tính người lại hào sảng, phóng khoáng, không ưa lễ lỵ. Nên quay lại nói với Thu Thành đang hầu bên cạnh:

- Ta ra lệnh cho các người rời khỏi đây, hôm nay phải thật say với tiểu đệ ta mới được. Chừng nào Bang Chủ đến báo ta hay, thôi đi đi!

- Tuân lệnh!

Phân đà chủ Thu Thành cúi đầu thi lễ, rồi lui ra ngoài, bọn đệ tử cũng lần lượt bước theo đà chủ. Phút chốc trong chính điện chỉ còn có hai người.

Nam Cái nắm tay Thượng Chí, nói:

- Tiểu đệ ngồi xuống.

Hai người ngồi đối diện nhau, Nam Cái từ từ gỡ lớp đất đóng ngoài, miệng bầu rượu vừa khỏi, liền bốc lên mùi thơm nức mũi. Bất giác Thượng Chí buột miệng khen:

- Thơm quá!

Nam Cái mỉm cười, rót rượu. Trong chớp mắt hai người uống liền mấy đĩa. Nam Cái nổi hứng cất tiếng cười khanh khách như quên bao việc đau lòng đang đợi.

Thượng Chí trầm ngâm như để thưởng thức mùi rượu cổ...

Sau hơn một giờ thù tạc, bỗng từ ngoài vọng vào chánh điện.

- Bang Chủ giá lâm!

Nam Cái ném mạnh chiếc đĩa trên tay, mặt tái mét, đưa mắt nhìn Thượng Chí trân trối, đôi môi khô héo khố sở lăm lăm mới nhếch mép, cười đau khổ, rồi cất giọng run run:

- Tiểu đệ, cơ duyên giữa hai ta đã dứt từ đây!

Gương mặt vẫn hòa nhã, Thượng Chí mỉm cười gục đầu, đứng dậy.

Tiếng chân sầm sập từ ngoài đưa vào, làn sóng người ào tới, đứng nghệt cả sân điện.

Người đi đầu là một lão già khoảng năm mươi tuổi, gương mặt răn rỏi, cương nghị, đôi mắt sáng như sao toàn thân toát ra vẻ uy nghi, hùng tráng. Thượng Chí đoán có lẽ đây là Bang Chủ! Người ấy tiến thẳng vào chính điện, theo sau có đến mười sáu lão ăn mày và thêm mười hai người đã theo Nam Cái khi trước.

Còn bọn đệ tử lớp nhỏ, tản ra bốn phía vây ở ngoài viện, trong chốc lát đã xây thành một hàng rào người, ngót trên hai trăm tên. Ngoài tiếng chân đi sần sật không có một âm vang nào cả, cử động của bọn họ chẳng khác nào những người máy.

Nam Cái bước tới ba bước, cung kính nói:

- Triệu Phi xin yết kiến Bang Chủ!
- Không dám, không dám, trưởng lão chớ đa lễ.

Lão ăn mày đi đầu khoát tay lia lịa ra dấu không chịu Nam Cái hành lễ. Rồi quay sang Thượng Chí dò xét, rồi nói:

- Tiểu hiệp là Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Không sai!

Mặt Bang Chủ rần lại, cất giọng:

- Bốn mươi năm trước lệnh sư Ma Trung Chi Ma có vay của bốn bang một món nợ máu...

Không để Bang Chủ nói hết, Thượng Chí cắt lời:

- Nợ máu ấy tại hạ xin trả!

Trong và ngoài điện nhốn nháo, hàng trăm đôi mắt căm hờn chăm chăm vào người Thượng Chí.

Bang Chủ bỗng giơ tay mời:

- Chúng ta vào sân điện nói chuyện!

Thượng Chí gạt đầu, rồi thân hình khẽ lắc một cái nhảy ra khỏi điện, thân hình chàng như làn khói nhạt, vút lạnh đến nỗi không ai thấy kịp, mọi người ngơ ngác, khi nhìn lại đã thấy Thượng Chí đứng sững trong sân từ hồi nào rồi.

Cộng lực ấy làm cho bọn cao thủ Cái Bang lo sợ, không dám xem thường nữa.

Chưởng môn Cái Bang tuy trong lòng hơi rung động nhưng vẫn điềm đạm từ từ tiến vào sân, mười sáu lão ăn mày theo sau Bang Chủ tay cầm gậy đánh chó, cũng sắp thành hàng một tiến vào.

Nam Cái đứng bên phải Bang Chủ, nét mặt buồn rười rượi, tuy vừa rồi đã nói lời tuyệt tình với Thượng Chí, nhưng đó chỉ là hình thức còn thực lòng lão vẫn thương mến chàng vô cùng.

Không khí căng thẳng, gương mặt mọi người chìm đầu vào im lặng ánh mắt long lên nhìn Thượng Chí. Trên hai trăm người đứng yên lặng, không gây nên một tiếng nhỏ. Một luồng sát khí quyện vào không khí, khiến bọn đệ tử Cái Bang thấy ngọt ngọt.

Vị Bang Chủ nhìn tổng quát trận địa, rồi quay lại phía Thượng Chí, cất giọng trầm hùng:

- Hoàng thiếu hiệp chịu trả món nợ máu mà lệnh sư đã vay của bốn bang sao?

Khẽ gật đầu Thượng Chí nói:

- Nợ của sư phụ thì đệ tử phải trả, đấy là việc dĩ nhiên. Nhưng quý bang muốn tại hạ trả nợ bằng cách nào?

- Nợ máu phải trả bằng máu!

- Phải giết tại hạ đền máu cho đệ tử Cái Bang?

- Đúng thế!

Bọn đệ tử Cái Bang rung mình kinh sợ, câu nói lạnh lùng của Bang Chủ quá lạnh lùng.

Ngừng lại một chút, Bang Chủ lại nói:

- Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất là tên phản đồ bị bốn bang đuổi đi, sau y cậy thế Thiên Tề Giáo muốn bức sư diệt tổ, may nhờ Hoàng thiếu hiệp ra tay giúp sức hạ tên phản môn, ơn ấy đối với bốn bang vẫn nhớ...

Nói đến đây đột nhiên ngừng lại, trầm ngâm một lát mới nói:

- Nhưng Tam Tương phân đà huyết án là di mệnh qua hai đời Bang Chủ bốn bang để lại, là đệ tử phải tuân theo, nên...

Chí Hoàng vẫn bình tĩnh, cười nhạt nhẽo, nói:

- Giết chết Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất chẳng qua vì giao tình của lão ca ca Triệu trưởng lão, chuồng môn chưa trách tại hạ đã đi qua bốn phận là hân hạnh cho tại hạ rồi, chữ ơn nghĩa không còn thành vấn đề nữa. Còn món nợ năm xưa quý bang phải đòi đó là hợp lý, một việc dĩ nhiên không chối cãi vào đâu được.

Lời nói khẳng khái ấy khiến mọi người khâm phục, bọn đệ tử Cái Bang tuy oán ghét Thượng Chí tận xương, nhưng câu vừa rồi làm họ công nhận chàng là người hành sự lỗi lạc, quang minh, khó tìm thấy ai trai trẻ như thế mà sánh bằng chàng.

Nam Cái cảm kích vô cùng, lòng lão cũng rối như tơ vò không còn phương cách nào đối phó ổn thỏa cả, lão khẽ thở dài...

Trong khi ấy Bang Chủ cất giọng nói lớn, quyết liệt:

- Chuyện ấy đã nói rồi, giờ tề bang động thủ đây!

Không khí trở nên yên lặng, sát khí bao trùm cả trận địa. Thượng Chí nghĩ thầm:

- Đã đến lúc chín mùi rồi!

Nghiêm sắc mặt, Thượng Chí tăng hắng một tiếng, hỏi:

- Thưa Bang Chủ, tại hạ cần hỏi một vấn đề thiết yếu?

- Cứ tự nhiên!

- Nếu những đệ tử trong Tam Tượng phân đà của quý Bang vào bốn chục năm trước, thật có phạm tội đáng chết, thế thì Bang Chủ nghĩ sao?

Câu hỏi bất ngờ quá, bọn người Cái Bang kể cả Nam Cái và Bang Chủ cũng không tưởng có thể xảy ra bao giờ. Sắc diện mọi người đều biến đổi, trố mắt nhìn Thượng Chí, không hiểu chàng muốn gì? Phần nhiều họ nghi Thượng Chí tìm cách thoái thác món nợ máu, nên cả thấy đều chuẩn bị sắp chiến...

Nhưng riêng lão Nam Cái cứ ngẩn ngơ nhìn Thượng Chí. Lão biết chàng không bao giờ ngoa miệng, trốn tránh trách nhiệm, chắc bên trong mỗi huyết cừu có gì mờ ám và rắc rối lắm?

Ngơ ngác nhìn chằm chặp mặt Thượng Chí, hỏi:

- Hoàng thiếu hiệp, người nói thế có ý nghĩ gì chứ?

- Tại hạ muốn nói: Nếu những người đã bị gia sư giết chết, thực tình họ có tội đáng phải giết thì Bang Chủ tính sao?

- Việc này... Thiếu hiệp hỏi thế, chắc có cơ nguyên nào bí ẩn bên trong vụ án đó sao?

Thượng Chí cắn chặt răng, gằn từng tiếng:

- Dĩ nhiên! Tiên sư tuy bị giang hồ gán cho là đại ma đầu và cũng tự xưng là Ma Trung Chi Ma, nhưng kỳ thực hành động không ma đầu tí nào, trái lại còn quang minh lỗi lạc là khác. Số cao thủ bị chết dưới tay tiên sư không phải ít, nhưng toàn là hạng người đáng chết cả. Bọn họ là những nhân vật được phủ một lớp son nhân đạo, mà lại hành động một cách lén lút, dè hèn hơn cả những tên đạo chích dè hèn nhất. Việc đó không lạ gì đối với giới võ lâm nhưng đáng buồn thay, đã bốn mươi năm rồi mà chưa đưa ra ánh sáng!

Lời nói hần học này khiến mọi người vừa kinh ngạc vừa xúc động mãnh liệt.

Bang Chủ quay sang Nam Cái như chờ quyết định, vì chức phận của Nam Cái trong Cái Bang lớn nhất, hơn nữa lão là người cao niên, khi Ma Trung Chi Ma tung hoành giang hồ thì lão đang lúc trung niên. Đối với hành tung của Ma Trung Chi Ma lão là người am tường nhiều, nhưng mấy câu của Thượng Chí cũng khiến Nam Cái ngẩn ngơ, cứ đứng đực ra nhìn Thượng Chí.

Thấy thế Bang Chủ biết trưởng lão cũng không hơn gì, liền nói:

- Theo lời thiếu hiệp thì lệnh sư vì hành hiệp, mà bị người ta hàm oan chẳng?

Câu này Bang Chủ nói ra có chế nhạo, nhưng vẫn lạnh lùng Thượng Chí khẽ cười khô khan, xạ mắt nhìn Bang Chủ, cất giọng hơi khinh rẻ:

- Hừ! Bang Chủ không tin lời tại hạ, nhưng tại hạ vẫn nói. Trong võ lâm thường chia làm hai đạo Hắc, Bạch, sự phân chia này rất phức tạp và nhất là không được chính xác lắm. Phần nhiều chỉ trông cái bề mặt mà xếp hạng, vì thế có nhiều kẻ lợi dụng vào sự sơ hở ấy, mới dỏ thói gian xảo làm mặt ta đây là người quang minh chánh đạo sẵn sàng chết vì chính nghĩa, nhưng kỳ thực thì trái lại, lòng dạ họ chả khác nào loài lang thú. Trong khi ấy những con người đầy lòng hào hiệp, phóng khoáng bất chấp dư luận, coi kẻ lang thú như tử thù chính vì phải diệt loại người giả danh giả nghĩa ấy mà bị xếp vào loại ma đầu, đáng tởm. Tại sao lại bất công như thế?

Bang Chủ nghe mấy lời chua cay ấy cũng động lòng, nhưng chưa hiểu mục tiêu của chàng ám chỉ gì, liền nói:

- Bốn Bang Chủ muốn thiếu hiệp tiếp tục?

Ngẫm nghĩ một lát, Thượng Chí đồng ý:

- Bốn mươi năm trước, một huyết án chấn động giang hồ, đã xảy tại Tam Tương, không biết có vị tiền bối nào ở đây đã chứng kiến tận mắt?

Mọi người đổ dồn nhìn về phía tứ lão, vì họ là những người cao niên nhất.

Nam Cái đến giờ mới mở miệng:

- Thiếu hiệp cứ tiếp tục!

Về mặt nghiêm lại, chàng trịnh trọng nói:

- Bốn mươi năm trước Chấn Võ tiêu cực là tiêu cực lớn nhất ở Tam Tương, có nhận bảo hộ một hòm bảo vật đem đến Thiên Nam, theo lời đồn thì hòm này ngoài trân châu vô giá ra, còn một vật độc tôn, đó là Vạn Niên Tham Vương.

Tất cả ánh mắt cứ đăm đăm vào miệng Thượng Chí. Trên mặt mọi người đều gợn nét kinh ngạc.

- Tin ấy không biết tại sao mà truyền vào giang hồ, khiến vô số cao thủ võ lâm muốn ra tay chiếm đoạt bảo vật kia. Biết đã bị lộ, Chấn Võ Biêu Cục diễn động mấy chục cao thủ còn vợ chồng chủ cục cũng đích thân bảo vệ và lại mang thêm đứa con gái độc nhất theo nữa!

Đến đây Thượng Chí bốc giận, mắt chàng lóe tia sát khí, ngừng lại một chút, lấy giọng nói tiếp:

- Nào ngờ chưa rời khỏi biên giới Tam Tương, bảo vật đã bị cướp mất! Người cướp hòm bảo vật ấy thật thâm độc? Y đã dùng thủ đoạn mà giới võ lâm cho là hành động hèn mạt nhất. Vợ chồng chủ cục và hơn trăm mạng người bị sát hại, vụ án này chấn động cả giang hồ, nhưng hòm bảo vật đã bị ai cướp đoạt? Tất cả còn nằm trong nghi án.

Từ Bang Chủ trở xuống vẻ mặt ai cũng đượm nét nặng nề, khó thở. Họ nhận thấy câu chuyện gay cấn vô cùng.

Liếc nhìn tổng quát, Thượng Chí nói tiếp:

- Nhưng lưới trời tuy thưa mà khó thoát, con gái của vợ chồng chủ cục được trời ban cho một nhan sắc diễm lệ, nhờ đó mà thoát chết, tuy thế vẫn bị tên tướng cướp móc hai mắt và còn bị cưỡng hiếp cho đến ngất đi, sau khi thỏa mãn cái thú tính dê hèn ấy, y định tâm giết nàng để khỏi lộ bí mật! Nhưng trời cao có mắt! Trong khi vừa đang tay định hạ sát độc thủ thì bỗng nhiên có cứu tinh xuất hiện, như thế nàng đã thoát chết, tiếc thay vị cứu tinh ấy là kẻ xuất gia đầu Phật, vì không muốn dính líu vào ân oán giang hồ, nên chẳng thềm hỏi căn nguyên vội đem nàng gửi vào cửa Phật. Nàng xuống tóc, đôi mắt mù lòa không còn khóc được nữa. Từ một thiếu nữ đang lúc tuổi xuân mơn mơn nhan sắc tuyệt vời, nàng giờ đây là một ni cô mù lòa, đạo mạo, sống trong nỗi buồn của ngày tháng. Thân nàng không còn trinh bạch, nhưng nàng chưa muốn chết khi mối thù chưa được trả...

Trong sân điện hoàn toàn yên lặng, câu chuyện cổ tích này làm hấp dẫn mọi người.

Hơn nữa mọi người đều nghĩ rằng: cốt chuyện này là mối liên lạc mật thiết dẫn đến vụ huyết án Tam Tương phân đà.

- Người ni cô mù lòa khốn nạn kia còn nhớ rõ pháp danh của vị cứu tinh là Vô Ai.

Như bị điện giật, Nam Cái thét lớn:

- Vô Ai? Vô Ai tức là Bắc Tăng đó!

Thượng Chí giật thoát người, chàng liếc xéo về phía Nam Cái ngạc nhiên vô cùng.

Thực ra những gì chàng vừa nói, đều được ghi trong Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục mà Ma Trung Chi Ma đã để lại. Chàng nào biết Vô Ai xưa kia chính là Bắc Tăng bây giờ.

Lòng Thượng Chí vui mừng vô cùng, chàng nghĩ mình quả đã gặp may. Nếu thế vụ án này lại thêm một nhân chứng nữa, thì nhất định vụ dàn xếp oán thù với Cái Bang sẽ dễ hơn.

Chàng lẩm bẩm:

- Trời giúp ta thành công!

Bỗng nhiên, từ xa vọng lại tiếng phật hiệu, Thượng Chí kinh ngạc quay lại nhìn chàng thấy một bóng người lướt tới, thân pháp nhanh dị thường, chỉ trong chớp mắt đã phóng vào đứng sững giữa trùng vây của Cái Bang.

Như bắt được của quý, Thượng Chí mừng rỡ cúi đầu chào:

- Lão tiên bối đến thật đúng lúc!

Thì ra người đã đến chính là Bắc Tăng!

Sự xuất hiện của Bắc Tăng thật ngoài ý tưởng của chàng, nhưng sự kiện này làm chàng hài lòng vô cùng, có Bắc Tăng ở đây chàng càng được dễ dàng về việc thi hành kế hoạch giải oan cho ân sư và có thể tránh được cuộc cãi vã có thể mang đến xung đột.

Bắc Tăng chấp tay chào Bang Chủ, rồi hướng về phía Nam Cái gật gật đầu, xong lại xoay qua Thượng Chí nói:

- Tiểu thí chủ cứ nói tiếp!

Là người thông minh tuyệt chúng, chàng biết sự có mặt của Bắc Tăng không phải ngẫu nhiên! Nghĩ thế Thượng Chí liền nói:

- Lão tiên bối đến đây giúp sức Cái Bang diệt văn bối sao?

Đôi mày trắng bạc nhướng cao, Bắc Tăng nói:

- Thí chủ quả thông minh! Đúng thế, lão nạp không cần gì phải chối cãi, bây giờ người nói tiếp đi.

Khẽ gật đầu, Thượng Chí nói tiếp:

- Thời gian trôi qua, thấm thoát đã hơn năm, một hôm tình cờ tiên sư gặp được vị ni cô mù lòa, con gái của vợ chồng Chấn Vô tiêu cực, nàng đã nghe đại danh của tiên sư, nên liền đem chuyện lòng ra kể lể, đồng thời nàng lấy trong người một thẻ lệnh, mà nàng đã vô tình giật được trên vai tên tướng cướp chủ chốt trong cuộc thẩm sát trong khi y cưỡng bức nàng. Nhờ đó mới phát giác được hung thủ gây nên hành động cướp của giết người kia...

Thượng Chí đột nhiên ngừng lại!

Tất cả mọi người nín thở chờ đợi! Tim họ đập thành thịch, cái bí mật của vụ huyết án bốn mươi năm về trước sắp bị đưa ra ánh sáng!

Toàn thân Bang Chủ rung động mạnh!

Nam Cái và mười sáu lão ăn mày cũng trăn mình bất động! Chờ đợi!

Chỉ có Bắc Tăng còn giữ được trầm tĩnh, liền tuyên phạt hiệu, rồi nói:

- Tiểu thí chủ, hung thủ là ai?

Từ sống mắt Thượng Chí lóe lên những tia sáng kỳ lạ phóng về phía Bang Chủ, rồi trầm tiếng gằn từng tiếng:

- Tam Tương phân đà chủ cùng lũ thân tín của y!

Câu nói ấy chẳng khác nào tia sét đánh mạnh vào đầu bọn đệ tử Cái Bang, họ cứ trợn mắt nhìn chòng chọc vào Thượng Chí lưỡi lê đại không nói được lời nào...

Mặt vị Bang Chủ tái mét, lùi lại liên tiếp ba bước, xạ mặt nhìn Thượng Chí không chớp.

Nam Cái há hốc mồm, râu tóc dựng ngược, kích động tột cùng, một lát sau lão mới nói:

- Chuyện có thực ư?

Thượng Chí cười lạnh lạnh nói:

- Văn bối nào dám ngoa miệng! Vì thế lệnh đó là tín phù của Tam Tương phân đà chủ thuộc Cái Bang, hiện giờ tín phù ấy vẫn còn trong tay ni cô mù lòa kia. Còn bốn mươi năm về trước nàng được gởi ở miếu tự nào, thì văn bối xin lão tiền bối Bắc Tăng trả lời giùm!

Bắc Tăng cũng bị xúc động mãnh liệt, tiếng nói như rên rỉ:

- Chuyện quả có thực như vậy, hồi kia lão đã gởi nàng vào Vãn Diêm Tự, gần chỗ xảy ra cuộc thảm sát. Tính ra năm nay nàng đã trên sáu chục tuổi rồi? Sự vô tình ấy làm lão ân hận vô cùng!

Tất cả bọn đệ tử Cái Bang đều cúi đầu im lặng, vì đây là một mối nhục khó rửa của Cái Bang.

Cả người Nam Cái run lên bần bật, lão ngược cổ nhìn trời, im lặng, từ trong khóe mắt lóng lánh hai giọt lệ, ngập ngừng rồi chảy dài xuống má.

Thượng Chí nhìn Nam Cái thông cảm, chàng biết ca ca mình đau khổ vô cùng, nhưng biết làm sao được vì đó là sự thực...

Đột nhiên chàng quay lại phía Bang Chủ, trầm trầm nói:

- Thưa Bang Chủ, mọi việc tại hạ đã tỏ bày, vậy mong Bang Chủ cho biết ý kiến về vụ huyết án mà tiên sư đã vay năm xưa?

- o O o -